

δείξω, ἀλλὰ τότε χειρότερα δι' ὅσους ἐκτίθενται. ἰδοὺ. Εἶδα βεβαίως κάπου αὐτὸ τὸ γράψιμον.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Κ' ἐγὼ βεβαιότατα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σταθῆτε . . . Ὅχι ἀπατώμαι. Εἶναι ὁμαλὸν ἢ πλάγιον;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Εἶναι ἀγγλικὸν καθαρὸν. Παρατηρήσατε πόσον τὰ γράμματα αὐτὰ εἶναι λεπτά. ὦ! ἡ κυρία εἶναι καλῶς ἀνατρεφαιμένη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Φαίνεσθε ὅτι τὴν γνωρίζετε.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ, προσπεισμένη σύγχυσιν.

Ἐγὼ! διόλου.

(Ὁ Σαβινὸς παρατηρεῖ αὐτὴν, ἀπορῶν, ἔπειτα δὲ ἐξακολουθεῖ περιπατῶν.)

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Ποῦ ἐρεῖναιμεν λοιπὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν εἴχομεν, — Αἶ! ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι ὁμιλοῦμεν περὶ φαντασιοκοπίας. Αὐτὸ τὸ μικρὸν κοκκινοπούλι ἔρχετ' ἐγκαίρως.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰσθε μεμυημένη τὸ μυστήριον, ὁμολογήσατέ το.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Ἵπάρχουν ἄνθρωποι ἀνικνώτατοι. Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας θὰ εἶχον ἤδη μαντεύσει.

ΣΑΒΙΝΥ.

Παρακαλῶ! φανῆτε εὐλακρινῆς· εἰπέτε με ποῖα εἶναι;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Πιστεύω ἡ Κυρία Βλαινβίλ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰσθε ἀνηλεῆς, κυρία· εἰδεύετε ὅτι θὰ μαλώσωμεν;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Τὸ ἐλπίζω, ἀλλ' ὅχι αὐτὴν τὴν φορὰν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Ὡραία ἐργασία! ἀφῆτε τὸ πουγγίον· φαίνεσθε ὥς νὰ μὴ εἰσθε συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀργότερα σκέπτεσθε περὶ αὐτοῦ, τοῦλάχιστον εὐγενείας χάριν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν ἔχει πλέον τσάκ; ἔχω ὄρεξιν νὰ πῶ.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Τώρα σας ἐτοιμάζω ἐγὼ. — Εἰπέτε ὅτι δὲν εἶμαι καλὴ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅσῳ περισσότερον ζητῶ, τόσῳ ὀλιγώτερον εὐρίσκω.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Ἄ δά, ἔχετε ἀπόφασιν νὰ μὴ συλλογίζεσθε ἄλλο παρὰ τὴν σκιζούλιν; Σας ἀφίνω εὐθὺς μὲ τὰ ἐναιρά σας.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι τῇ ἀληθείᾳ πίπτω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Σας λέγω ὅτι εἶναι ἡ Κυρία Βλαινβίλ. Ἐσκέφθη περὶ τοῦ χρώματος τοῦ πουγγίου τῆς, καὶ μετανοήσασα σας στέλλει ἐν ἄλλῳ. Ἡ μάλλον θέλει νὰ σας δοκιμάσῃ καὶ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ κρατῆτε αὐτὸ ἢ τὸ εἰδικόν τῆς;

ΣΑΒΙΝΥ.

Θὰ κρατῶ αὐτὸ ἄνευ ἀμφισβολίας. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ μάθω ποῖα τὸ ἐπλεξε.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Δὲν ἐννοῶ· εἶναι παρὰ πολὺ βαθὺ δι' ἐμέ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἵποθέτω ὅτι ἡ ἀποστείλασα αὐτὸ τὸ βλέπει αὐριον εἰς τὰς χεῖράς μου· πιστεύετε ὅτι θὰ ἀπατηθῶ;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ, γελῶσα.

Ἄ! εἶναι παρὰ πολὺ· δὲν εἰμφορῶ νὰ κρατηθῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μήπως εἰσθε σεις;

(Σιγή.)

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. ΝΖ' περγαμηνῷ τεύχει τῆς Πατριάρχης βιβλιοθήκης, ὅπερ σύγκειται ἐκ 318 φύλλων ἐγδόου σχήματος, καὶ φαίνεται γεγραμμένον περὶ τὴν Ι' ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ δύο διαφερούσων μὲν ἀλλὰ συνηλικιωτίδων χειρῶν, περιέχονται ἐπιστολαὶ Γρηγορίου μὲν τοῦ Ναζιανζηνοῦ ΣΔΓ', Βασιλείου δὲ τοῦ μεγάλου ΣΟΓ'. Ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τεύχους φέρεται τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν ὑπομνημάτιον χειρὶ γεγραμμένον Γρηγορίου διακόρου τοῦ Χίου. Ἔστι δ' ὁ Γρηγόριος οὗτος, ὡς ἔοικεν, ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Ν' περγαμηνῷ τεύχους, τοῦ περιέχοντος ἑξ βιβλίου τῆς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου ἱστορικῆς βιβλιοθήκης, ἥτοι τὴν ΙΑ' μέχρι τῆς ΙΓ', τὴν ἐξῆς σημείωσιν γράψας, ἱερεὺς ὢν ἤδη προκχειρισμένος: « Θεοῦ συναϊρωμένου πᾶσαν τὴν δε βιβλίον περιελθὼν ὧδ' ἐληξα ὧρα τῆδε ρυκτέρα ἀη, Νοεμβρίου ἡ, ἰνδικτιῶνος αἰ, τῆς τοῦ λόγου οἰκονομίας ἔτη ανξς', ἐν Νάξῳ ῥήσω, Γρηγόριος μονότροπος τάχα γε θύτης ἀμαρτωλὸς πατρίονισμον ἔχων Ἀνδρίας καὶ Χίος τὸ πατριον. » Τοῦτο μὲν οὖν τὸ ὑπομνημάτιον ἱστορικαῖς τισι περιβαλόντες σημειώσεις προσφέρομεν ὥσπερ τι τρωγάλιον τοῖς ἐν τῇ πανδαισίᾳ τῆς Πατριάρχης τρυφῶσιν, ἀμετάβλητον τηρήσαντες τὴν τοῦ πρωτοτύπου γραφὴν. Ἐχει δ' οὕτως (¹):

« Ἔτους ἀπὸ κτήσεως κόσμου ς.λξδ' [6964. +

» 1456] μηνὶ Μάρτῳ, τρίτῳ ἔτει τῆς ὑπὸ τῶν
 » Τούρκων ἀλώσεως τῆς μεγάλης πόλεως τοῦ
 » Κωνσταντινου, ἐφάνη ἀστὴρ ἐπὶ τὰς ἀνατολάς
 » καπνίζων ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐφ' ὅλας ἡμέρας ἃ
 » (2). Ἐν δὲ τῷ ἐπιόντῳ ἔτος ἐγένοντο θαυρατικά
 » μεγάλα, καὶ λοιμοὶ (3), καὶ καταπορτισμοὶ κατὰ
 » τόπους, καὶ λεηλασίαι, καὶ ἐπιδρομαὶ ἀσιδῶν
 » Τούρκων ἐπὶ τὰς νήσους, ὥστε καὶ ἐρημωθῆναι
 » τέλει πολλὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ καταπορτισθῆναι
 » καὶ τρία ὀνομαστὶ κάστρα σύμψυχα εἰς τὸν
 » βυθόν, εἰς τὸ φηγόμενον τῆς περὶ τὴν δύσιν
 » Νεαπόλεως (4). Ἐν δὲ τῇ Ρόδῳ καὶ Κρήτῃ το-
 » σούτων ἀπεκράτησεν ὁ θάνατος, ἐν μὲν τῇ Κρή-
 » τη ἐφ' ὅλον ἐναντὶν, καὶ τούτου πλέον· ἐν δὲ τῇ
 » Ρόδῳ, Μαρτίῳ ἤρξατο ἐν ἔτει 748, καὶ Ἰουλ-
 » λίῳ κατέληξεν ἡδη μικρόν. Ὡστε ἀριθμούμενος
 » ὁ περὶ αὐτὴν πεσούμενος λαὸς εὗρέθη χιλιάδες
 » ἑβ' καὶ μικρόν τι πρὸς τε ἢ ἑλλοτὸν (5). Ἐν
 » δὲ τῇ Κῷ τῇ νήσῳ ἀπέθανον χίλιοι πεντακό-
 » σιοι 75' τῷ αὐτῷ ἔτει. Νήσοι δὲ καὶ Κάλυ-
 » μνος, αἱ περὶ τὴν Ρόδον ὑπὸ κείμεναι νῆσοι,
 » ὑπὸ τῶν ἐκ Στροβήλου καὶ Μιλήτου ἐξερχομένων
 » τῶν τινικαῦτα ξύλων (6) παρτελῶς καὶ ἄρδην
 » ὑπ' αὐτῶν ἱφανίσθησαν. Νερατζεῖα δὲ καὶ Πε-
 » ρίπατος, τὰ περὶ τὴν Κῷ νήσον κάστρα (7), ὑπὸ
 » τοῦ στόλου ἄρδην ἐπηρεπολήθησαν τῆς Καλι-
 » πόλεως (8). 748 ἔτει ἐγένετο Καρδινάλλιος
 » τῶν ὑπὸ Ῥώμης εἰς εἰς τὴν Ρόδον, μηνὶ Δε-
 » κεμβρίῳ, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τριήσης δέκα καὶ
 » τέσσαρας ἐπὶ βοηθείᾳ τῆς Ρόδου, πρὸς τῇ μά-
 » χῃ τῶν ἀσιδῶν καὶ ἀθεοτάτων Τούρκων (9)—
 » Μνήσθητι Κύριε τοῦ δούλου σου Γρηγορίου
 » διακόρου καὶ μοναχοῦ, τοῦ καὶ Χίου, τοῦ ἔχον-
 » τος ταύτην τὴν βίβλον.»

Ἐκ Πάτμου.

Ι. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

(1) Τὸ ὑπομνηματικὸν τοῦτο ἐκδίδωκε καὶ Λοδοβίκος ὁ Ῥό-
 σιος ἐν τῇ αὐτοῦ Παρτιγῆσει τῶν κατὰ τὸ Αἰγαιῶν
 νήσων [Reisen auf den griech. Inseln des ägäisch. Meer.
 II Band, s. 186. Stuttg. 1843], ἀντιγράφας οὐκ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ
 χειρογράφου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐν ἔτει 1829 συνταχθέντος ὀνομα-
 στικού καταλόγου τῆς βιβλιοθήκης.

(2) Οὕτως καὶ τὸ συνεκδοκόμενον τῷ ἱστοριογράφῳ Δούκῃ Σο-
 οπιτικῶν Χρονικῶν: «Τῷ 748 ἔτει, ἐπινεμήσεως δ',
 μηνὶ Μαρτίῳ κθ', ἐφάνη ἀστὴρ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀντέλλων, ἐκδύ-
 ζων ὥσπερ καπνὸν εἰς μῆκος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.» [Σελ. 198
 Paris].

(3) Μέννηται τοῦ λιμεῦ (οὕτως γὰρ διορθώσιον τὸ ἐν τῷ και-
 μένῳ διφθογγωγράφῳ) καὶ τὸ ἀνωτέρω συνοπτικὸν Χρο-
 νικόν [ἐν τῷ].

(4) Ὁ Μουρατόριος διηγεῖται ἐν τοῖς Ἰταλικαῖς Χρο-
 νικαῖς αὐτοῦ τὰ περὶ τοῦ καταστρεπτικοῦ τούτου σεισμοῦ,
 συμβάντος τῇ 8 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1456, ὁποῦ καὶ ἡ Νεα-
 πόλις δὲ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ Νεαπόλει καταπεσόντων ἐπισήμων
 εἰκοδομημάτων, ἀπαριθμεῖ καὶ τὰς ἀλλὰ τοῦ κράτους γὰρ

μείνας καταστροφάς. «Benevento (εἰς), Sant Agata, Brindisi,
 Ariano, Ascoli, Campobasso, Avellino, Cuma ed altre terre ri-
 masero affatto diroccate e distrutte. Ad Aversa cadde il ca-
 stello e la chiesa di San Paolo, il campanile e varie case, e le
 torri del Passo. Nocera di Puglia, Gaeta e Canosa per la metà
 furono rovesciate, etc. [L. Ant. Muratori Annali d'Italia.
 Tom. V, pag. 1244. Venet. 1846.]

(5) Καὶ ὁ τὰ τοῦ τάγματος τῶν ἱεροσολιμιτῶν ἱπποτῶν ἐξ-
 στερήσας Ἰταλὸς Βάσις μνημονεύει τοῦ εἰς Ρόδον ἀνακλῆσαντος
 δεινοῦ τούτου λιμεῦ [Bosio Dell'istor. della sac. religione di
 S. Giovan. Gierosolimit. Tom. II, pag. 251].

(6) Πλοίων δηλαδὴ, κατὰ ματωνομίαν. Ἡ δὲ Στροβήλος ἢ
 ἢ Στροβίλος ἐστὶ βουνὸς στρεβίλειδος τῆς Καρίας (τὰ
 παρὰ τοῖς πάλαι Τερμέριον ἄκρον), εἰς τὴν θάλασσαν προεβλη-
 μένος καὶ οἰοεὶ χερσὶν ἡσπύσαν μικρὰν σχηματίζων, ἐφ' οὗ ἐρῶν-
 ται κατερηρμένα τὰ τεῖχη ἀρχαίου φρουρίου φέροντος πολλα-
 χοῦ καὶ Βυζαντινὰς ἐποικοδομήσεις, καλουμένου δὲ ταῦν ὑπὸ τῶν
 παριόντων Βροβίλειον (=Βραβιόκαστρον) ὅθεν καὶ παρὰ
 Τούρκους Τσιφούτ-κασί. Ἰπποβοῖν δ' ἡμῖν παρέχε-
 ται τὸ κοινὸν τοῦτο ὄνομα, ἐπεὶ Ἰουδαῖοι κατέκον ἀπόδοι ποτὲ
 καιροῦ ἐξοικισθέντες δ' ὑπὸ τῶν ἐπακρατησάντων τῆς παραλίου
 Ἀσίας Τούρκων, διεσπάρησαν ἀλλοτρίως τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους.
 Αναγιγνώσκεται γὰρ ἐν τινὶ Νεαρχῇ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ: «οἱ
 πανταχοῦ εὐρισκόμενοι Στροβίλιαι (=Στροβίλοι) [πα-
 ρὰ Zach. Lingenth. Jus Graecorum. Pars III. Novel. Constit.
 LVIII, pag. 448]. Τούτου τοίνυν ὁμοῦς ὑποτιθέμενος, οὐκ ἂν εἴη
 δυσχερὲς καὶ τὸν χρόνον περίπου ἀνιχνεύσαι, ἐπεὶ ἡ Στροβήλος
 ἐξελίσθη. Ὁ μὲν γὰρ Βάσις Χριστόδουλος φησὶν ἐν τῇ αὐτοῦ ἱ-
 ποτομνήσει: «Τῷ 1080 καὶ εἰς Στροβήλον ἢ λ-
 θον πόλιν παρὰ θάλασσαν» (περὶ τὸ 1080 δηλαδὴ.
 Παραθαλασσίαν δ' εἶπε τὴν πόλιν αὐτὴν δὴ καιμένην ἐπὶ τοῦ ἱου-
 μοῦ τοῦ συνέχοντος τὸν βουνὸν τῇ ἡπείρῳ, ἐνθα καὶ τὰ ἐρείπια
 ὁρῶνται αὐτῆς· δι' ὃ καὶ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων τινῶν
 νῆσον εἶπον τὸν τόπον τούτον [βλ. Σουλῆ, Ζων. Δεξ., καὶ ἐτυ-
 μολ. Gudian, ἐν λέξ.]) καὶ παρακατιῶν: «καὶ γὰρ εἰς οὐ
 οὐδέπω καὶ τῇ Στροβήλῳ ἢ τῶν Πελοποννήσου (=
 Τούρκων) ἐπέλευσεν προσδοκίμος ὀνομίσειν.»
 Ἐπεὶ δ' ἀπὸ τοῦ 1080 μέχρι τῆς τοῦ Μανουὴλ βασιλείας ἀρ-
 μεῖνται ἐτὴ 63, ἐκ δὲ τῆς ἐν τῇ Νεαρχῇ αὐτοῦ ῥήσεως εἰκάζεται
 οὐ πολλοὶς ἔτεσι πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι τὴν τῶν Στροβιλιωτῶν
 Ἰουδαίων διασποράν, ὑποτίθεμαι ἄρα τὸν τῆς Στροβήλου ἐξαι-
 κισμὸν μέσον τοῦ 1100 καὶ 1120 συμβῆναι. Ἡ δὲ Στροβήλος
 νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ ζητητέαν εἶναι ἐσημαίωσαν τὰ Τάγματι καὶ
 Θωμάς οἱ σοφοί, διάφορον ταύτης εἶναι ὑπολαμβάνοντες τὴν ἐν
 Καρίᾳ ὀνομαζομένην [ἴδε τὸ πολλοῦ λόγου ἄξιον πῶν ἡμῶν
 Urkunden zur älteren handels- und staatsgeschichte der Repu-
 blik venedig, μέρ. Α', σελ. 477—78], οὐκ ἄλλη τις εἴστιν, ἀλλ'
 ἡ αὐτὴν πεῖθαι, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ αὐτοτάτη ἡ Καριακή. Διὰ τοῦτο
 καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθέν Γουδιανὸν ἐτυμολογικὸν διευσι-
 λαι τοῦ ὀνόματος τὴν γραφὴν, λέγοντι: «Στροβήλος ἢ π-
 λος (δηλονότι ἢ ἐν τῇ ὑπέρει, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τῆς Στρο-
 βήλου ἱουμοῦ καιμένη), καὶ Στροβήλος ἢ νῆσος» (του-
 τίστιν αὐτὸς ὁ χερσὶν ἡσπύσαν στρεβίλειδος βουνός.) Σημειώσιον
 δ' ἐστὶ, διὰ τὸ εἶναι τὴν Στροβήλον ἀλίμενον, οὐκ ἄλλον λιμένα
 νοεῖ ἀνταῖθα ὁ τοῦ ὑπομνηματικοῦ συγγραφεύς, εἰμὴ τὸν μικρὸν
 ἐνδοτέρω αὐτῆς, ἀριστερότερον δὲ τῆς Ἀλικαρνασσέως, δὲ κοινῇ
 παρὰ τοῖς ἡμετέροις καὶ τῶν ὀθωμανῶν Πιτίξ (τὸ) ὀνομα-
 ζεται, εὐφρῶς ἔχων πρὸς ναυλόχιον. Ὅσον δὲ περὶ τῆς Μιλήτου,
 ἀμφιβάλλω ἔγωγε εἶπερ παρῆλθε ναυλόχιον ἐν τῷ τότε χρόνῳ,
 τῶν λιμένων αὐτῆς ἐκ τῶν τοῦ Μιανδρέου προσχώσεων πρὸ πα-
 λαι κατεργασμένων. Μακρότερον περιγράφωμεν τὴν Στροβήλον
 ἐν ταῖς εἰς τὴν τοῦ ὁσίου Χριστοδούλου ὑποτύπωσιν ἡμετέρας
 σημειώσεσιν, ἀνακρίνομεν ἐπὶ καιμέναις.

(7) Νερατζεῖα (καὶ, κατὰ τὸν περὶ τὴν δευτέραν δεκάδα
 τῆς 16' ἑκατονταετηρίδος περιηγηθέντα τὰς τοῦ Αἰγαίου νήσους
 Φλωρεντινὸν μοναχὸν Χριστοφῶρον Βονδελμόντιον, A' g e n g e a
 ὡς ἀπὸ τοῦ πληθους τῶν αὐτῶν θαλάσσιων νερατζεῶν
 [Christoph. Bondeimonti, Libr. Insular. Archipel. pag. 102.]

ἐκαλεῖτο ἡ μητρόπολις τῆς νήσου, καὶ νῦν ἐστὶ περιχομένη κύκλῳ ὑπὸ νεφελεζώνων, πορτοκαλέων τε καὶ λευκωνων. Παρὰ μόνους δὲ τοὺς ἰγχωρίους Τούρκους διχάζεται μικρῷ παρεφθαρμένον τὸννομα τοῦτο ἄχρι σήμερον, ἀλλ' ἐν τῷ γραπτῷ μόνον λέγεται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς παρὰ τῶν Κατήδων (Κριτῶν) συνταττομένοις συμβολαίοις, ἐνθα συνήθως γράφεται Νερίντζι. Περὶ πατορ δὲ καλεῖται καὶ καθ' ἡμᾶς ἐτι πάσα ἡ περίχωρος τῆς κόμης Μηλείου, περὶ ἧς ἐπιθιτὰ ἄλλοτε ἐν Πανδώρα σημειωθέντα μετ' [τόμ. ΙΓ', σελ. 138, ἐπιθλ. Β']. 'Ο μὲν τοι Βόσιος, τῷ ἐπώνυμῳ 1457 ἐστὶ τίθησι τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων δόξαν τῶν ἐν τῷ ἱπομνηματίῳ τούτῳ ἀναφερομένων τόπων, προσιτορῶν καὶ τὰ κατὰ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀντιμαχίας [Βοσίος ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 233—236. Ἀντιμαχία δὲ, εἴτε Ἀντιμαχία, ὡς νῦν ὑπὸ τῶν Κῶν προφέρεται, ἐστὶ τῶν ἐν τῇ Κῷ πάντε καμῶν ἡ μαίζων, ἐνθα καὶ προῦριον ὑπὸ τῶν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου ἱπποτῶν ἀνεγέρχεται κατ' ἀρχαίαν τὴν ἱε' ἐκπονητατηρίδα. Φέρεται γὰρ κεχαργμένον ἐπὶ μὲν τῆς ἐσωτέρας αὐτοῦ πόλεως τὸ 1414 ἔτος, ἐπὶ δὲ τῆς ἐξωτέρας, ὑψίτερον ἐποικοδομηθείσης, τὸ 1307. Καίτοι δὲ πρὸς χειμερινὰς δυσμὰς τῆς πόλεως, ἐξ ἧς ἀπέχει περὶ τοὺς ἑκατὸν σταδίους. Τῆς Ἀντιμαχίας ταύτης καὶ Πλοστάργος μέμνηται [Κεφ. Ἑλλήν. ΝΗ']· ἀλλὰ καὶ ἐν τινὶ τῶν αὐτόθι σωζομένων ἐπιγραφῶν, ἅπερ πρῶτος ἐκδίδωκεν ὁ κλεινὸς Ρόσιος ἐν τῷ *Inscript. graec. inedit. Fasc. III*, ἀναγινώσκεται: Ο ΔΑΜΟΣ Ο ΑΝΤΙΜΑΧΙΑΝ. Ἀλλὰ καὶ Παῦλος ὁ Σιδασιὲς κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ἱστορεῖ ταῦτα περὶ ἄλλου [Pauli Sebastiano Codicis diplomat. del sac. militar. ordine hierosolimit. tom. II pag. 498]. Ταύτην δὲ τὴν τῶν Τούρκων ἐπιδρομὴν καὶ Δούκας ἱστορῶν φησὶν, ἐτι ἐξελθόντες εἰς Κῶν, καὶ τὸ καθολικὸν πολίχνιον (τὴν Νεραντζίαν δηλονότι) ἔρημον εὐρόντες, παρὰ δὲ τῶν καταλειφθέντων αὐτόθι γερόντων μαθόντες, ἐτι ἐν ἄλλῃ πολυχνίῳ ἐχυρωτάτῃ εἰσῆλθον, ὃ Ραχίᾶ λέγεται, πρὸς τὰ ἐκεῖσε ἐτράπησαν, κτλ. [Κεφ. μγ']· ἐνθα διορθωτέον ἀδιστάκτως Ἀντιμαχία, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου Ραχία.

(⁶) Ἰδε καὶ Δούκας περὶ τοῦ ἑκπλου τοῦ στόλου τούτου ὑπὸ τὸν στολάρχην Χαμζάν [Κεφ. μγ].

(⁷) Ἀκουιλίας Πατριάρχην καλεῖ ὁ Δούκας τὸν παρὰ τοῦ Πάπα Καλλίστου Γ'. τὸ τήνκαυτα σὺν τριήρεσιν ἑνδεκα ἐκπεμφθέντα εἰς Ρόδον Καρδινάλιν [Κεφ. με]. Πλάτινας δὲ τῶν μὲν τριήρων τὸ πλῆθος εἰς δεκαεὶ ἀναδιδάξει, τὸν δ' ἡγεμόνα αὐτῶν Καρδινάλιν, τὸν καὶ Πατριάρχην Ἀκυλίας λεγόμενον, Ἀδεδίκον Σκαράμπον ἐνεμάζει [Delle vite som. Pontiff. Callisto III]. Κατὰ Βόσιον μέντοι, Πέτρος ἦν οὗτος ὁ Ταρράκωνος ἀρχιεπίσκοπος [ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 232].

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 15, 1866.

Ὁ Βασιλεὺς, καλέσας παρ' ἐαυτῷ τοὺς Πρέσβεις τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων, Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας, ὡμίλησε μετ' αὐτῶν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς τί φρονοῦσι. Κατὰ συνέπειαν, φαίνεται, τῆς συνεντεύξεως ταύτης, προσεκάλεσε μετὰ ταῦτα ἡ Α. Μ. τοὺς ΚΚ. Βούλγαρην, Κουμουνδούρον καὶ Δεληγεώργην καὶ εἶπεν αὐτοῖς τάδε·

« Κύριοι, σᾶς προσεκάλεσα σήμερον, διὰ νὰ σᾶς
» ἐκθέσω τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν
» θέσιν τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος. Σχηματίσας
» τὸ πρὸν ὑπουργεῖον ἐξ ἐντίμων προσώπων, ἤλ-
» πιζον, ὅτι ἤθελον ἡσυχάσει τὰ πνεύματα καὶ τὰ

» κόμματα· ἀλλὰ δυστυχῶς περιστάσεις ἀπρόδλε-
» πται, ὡς ὁ ἐπικείμενος πόλεμος ἐν Ἑλλάδι, καὶ
» πρὸς τούτοις αἱ οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι τοῦ τό-
» που, δύνανται ἐτι μᾶλλον νὰ δεινώσωσι τὰ πράγ-
» ματα τῆς Πατρίδος. Εἰς τὰς κρίσεις ταύτας
» περιστάσεις ἡ ἡμετέρα ἐπιθυμία, ὡς ἡ τῆς κυβερ-
» νήσεώς μου, εἶναι ὅπως ἐπίστημοι ἄνδρες τοῦ τό-
» που, ὡς ὑμεῖς, Κύριοι, λησμονοῦντες τὸ παρελ-
» θὺν καὶ τὴν πολιτικὴν ἀμύλλαν, ἐνωθῆτε πρὸς
» σχηματισμὸν ἰσχυροῦ ὑπουργείου διὰ τὴν εὐμε-
» ρίαν, τὸ συμφέρον καὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος,
» ἅτινα ἐπιποθῶ ἐγκαρδίως, ὡς καὶ πᾶς χρηστὸς
» πολίτης. »

Καὶ ὁ μὲν Κ. Βούλγαρης ἀντέτεινεν ὅτι ἡ πρόσ-
κλησις τριῶν καὶ οὐχὶ ἐνὸς εἰς σχηματισμὸν Κυβερ-
νήσεως ἐστὶν ἀντισυνταγματικὴ· οἱ δὲ δύο ἕτεροι
κομματάρχαι δὲν ἐθεώρησαν μὲν αὐτὴν τοιαύτην
ἀλλὰ καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ συνεννοηθῶσιν. Ὅθεν,
μετὰ τινος ἡμέρας, ὁ Βασιλεὺς ἀνέθηκεν εἰς μόνον
τὸν Κ. Βούλγαρην τὴν συγκρότησιν ὑπουργείου. Καὶ
κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπῆρξεν ἐλπίς ὅτι μετὰ τοῦ Κ. Βούλ-
γαρη ἤθελον συμπράξει καὶ οἱ ἕτεροι δύο κομμα-
τάρχαι· ἀλλ' ἐπὶ τέλους μόνος ὁ Κ. Δεληγεώργης
ἠνώθη μετ' αὐτοῦ. Τὸ δ' ὑπουργεῖον κατηρτίσθη
οὕτω·

ΚΚ. Βούλγαρης, πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ
τῶν ἐσωτερικῶν.

Δεληγεώργης, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ προσωρι-
νῶς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης.

Χρηστίδης, ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν.

Κεχαγιάς, ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δη-
μοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Δρόσος, ἐπὶ τῶν ναυτικῶν.

Ἀρτέμιος Μίχου, ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν.

Ὁ Λυδάρχης Κ. Σκαρλάτος Σουτζος παρητήθη,
ἡ δὲ παραίτησις αὐτοῦ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Βα-
σιλέως.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ. Ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σουτζος
περιηγεῖτο κατὰ τὰς Ἡγεμονίας. Εἰς Γιούργεθον
εὐρισκόμενον ἠρώτησέ τις αὐτόν· — Κύριε Σουτζε,
πῶς μανθάνετε τὰ ἑλληνικά; — Πῶς τὰ μανθάνω;
νόστιμον! ἀρχίζων ἀπὸ τὴν γραμματικὴν τοῦ Γεν-
ναδίου, ἀπῆντησε σοφῶς ὁ ποιητής.

Οἱ περιεστῶτες πάντες καὶ ὁ ἐρωτήσας ἐγάλασαν
ἀπλότης. — Ἀλλ' ἐγὼ δὲν σᾶς ἠρώτησα περὶ μα-
θημάτων, εἰπέπεν οὗτος. — Ἀλλὰ περὶ τίνος; —